

การจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์*

THE MANAGEMENT OF CARE AND SUPPORT SYSTEMS ON DIGITAL
ERA SCHOOL UNDER SURIN SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE
AREA OFFICE

นัตอนงค์ บุญเลื่อน¹, ธัญเทพ สิทธิเสื่อ² และ ศุภธนภุช ยอดสละ³

Natanong Bunluean¹, Thanyatheap Sitthisue² and Suphatanakris Yordsala³

¹⁻³มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

¹⁻³Surindra Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author's Email: natanongdonat@gmail.com

วันที่รับบทความ : 28 มีนาคม 2568; วันที่แก้ไขบทความ 2 เมษายน 2568; วันที่ตอบรับบทความ : 3 เมษายน 2568

Received 28 March 2025; Revised 2 April 2025; Accepted 3 April 2025

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีเป้าหมายเพื่อ 1. วิเคราะห์ระดับปัจจุบันของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล 2. เปรียบเทียบแนวทางการบริหารจัดการระบบดังกล่าวในสถานศึกษาที่มีขนาดแตกต่างกัน และ 3. เสนอและประเมินแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ การดำเนินงานวิจัยแบ่งออกเป็นสองระยะ โดยระยะแรกเป็นการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันและการเปรียบเทียบการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามขนาดของสถานศึกษา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหารและครูผู้รับผิดชอบในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ จำนวน 140 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้

Citation:

* นัตอนงค์ บุญเลื่อน, ธัญเทพ สิทธิเสื่อ และ ศุภธนภุช ยอดสละ. (2568). การจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์. วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่, 3(2), 456-471.

Natanong Bunluean, Thanyatheap Sitthisue and Suphatanakris Yordsala. (2025). The Management Of Care And Support Systems On Digital Era School Under Surin Secondary Educational Service Area Office.

Modern Academic Development and Promotion Journal, 3(2), 456-471.;

DOI: <https://doi.org/10.>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/>

แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมถึงการทดสอบความแตกต่างโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ระยะที่สองเป็นการศึกษาแนวทางการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนผ่านการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนที่มีแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) จากนั้นทำการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) แปลผลโดยนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดเป็นช่วงตามค่าคะแนน

ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์อยู่ในระดับสูง
2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถานศึกษาขนาดต่าง ๆ พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. แนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ได้จากการศึกษาครอบคลุม 5 ด้าน รวม 15 แนวทาง ซึ่งได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับสูง

คำสำคัญ: ดูแลช่วยเหลือ, สถานศึกษา, ยุคดิจิทัล

Abstract

This study aims to 1. analyze the current level of student support system management in the digital era, 2. compare the management approaches of such systems in schools of different sizes, and 3. propose and evaluate ways to develop the student support system in schools within the Surin Secondary Educational Service Area. The research is conducted in two phases. The first phase involves studying the current situation and comparing the management of student support systems based on school size. The sample group consists of 140 administrators and teachers responsible for student support in schools under the Surin Secondary Educational Service Area. Data are collected using surveys, interviews, and assessment forms. The statistical methods used for analysis include percentages, means, standard deviations, and one-way ANOVA

to test for differences. The second phase involves studying the management approaches for student support systems through interviews with school administrators who follow best practices. The feasibility and appropriateness of these approaches are then evaluated by five experts using descriptive statistics, including mean and standard deviation, and the results are interpreted by comparing the average scores with predetermined criteria in defined score ranges.

The results revealed that:

1. The current management of student support systems in schools under the Surin Secondary Educational Service Area Office was at a high level.
2. When comparing different school sizes, there was no statistically significant difference at the 0.05 level.
3. The proposed student support system management strategies covered five key areas with a total of 15 strategies, which were evaluated as highly appropriate and feasible.

Keywords: Care and support systems, School, Digital Era

บทนำ

การศึกษา มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ โดยเป็นเครื่องมือหลักที่ช่วยเสริมสร้างศักยภาพของบุคคลให้มีคุณภาพ ในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การจัดการศึกษามุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และคุณธรรมจริยธรรม อันเป็นเป้าหมายหลักของระบบการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนอย่างรอบด้าน ส่งเสริมศักยภาพและความสามารถในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

ในปัจจุบัน สังคมมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากปัจจัยต่าง ๆ รวมถึงเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ทำให้เด็กและเยาวชนเผชิญกับความท้าทายและปัญหาหลากหลาย อาทิ ผลกระทบจากกระแสวัฒนธรรมต่างชาติ การเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรม และปัญหาทางสังคม เช่น การ

พนัก การใช้สารเสพติด และพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ซึ่งล้วนส่งผลต่อการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตของเยาวชน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552) การจัดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจึงเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยส่งเสริมและป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียน โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคม (เพ็ญศรี นิตยา, 2551)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้โรงเรียนทุกแห่งดำเนินระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นรูปธรรม โดยครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินการ พร้อมทั้งมีการประสานงานกับเครือข่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เพื่อให้มั่นใจว่านักเรียนได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม และพัฒนาไปสู่การเป็นบุคคลที่มีคุณภาพและความสุข (คู่มือการคัดเลือกสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา, 2567) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนยังมีข้อจำกัดบางประการ เช่น ปัญหาด้านคุณธรรม จริยธรรม พฤติกรรมเสี่ยง และปัญหาทางสังคมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ (นลินทิพย์ พรหมสังข์ และเด่น ชะเนติยง, 2558) การพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีประสิทธิภาพจึงต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย โดยเฉพาะสถานศึกษา ซึ่งต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนในยุคดิจิทัลได้อย่างเหมาะสม (คู่มือการคัดเลือกสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา, 2567)

ในบริบทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ได้มีการพัฒนาระบบ "Saren4Child" ตั้งแต่ปี 2563 เพื่อใช้ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยครอบคลุมโรงเรียนในสังกัดทั้งหมด 85 โรงเรียน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์, 2567) ดังนั้น การศึกษานี้มีเป้าหมายเพื่อวิเคราะห์และประเมินการจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาแห่งนี้ เพื่อหาแนวทางพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบให้สามารถรองรับความเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นต้นแบบในการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับสภาพปัจจุบันการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ จำแนกตามขนาดของสถานศึกษา
3. เพื่อศึกษาแนวทางและประเมินแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเป็นสองระยะหลัก ได้แก่

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบันและเปรียบเทียบการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาในยุคดิจิทัล โดยจำแนกตามขนาดของสถานศึกษา ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่สถานศึกษาภายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 85 แห่ง แบ่งเป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก 5 แห่ง ขนาดกลาง 59 แห่ง และขนาดใหญ่ 21 แห่ง

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยสถานศึกษาจำนวน 70 แห่ง ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) อ้างอิงตามตารางของ Krejcie & Morgan (1970: 608; อ้างถึงใน ธีระวุฒิ เอกะกุล, 2550: 143) โดยมีผู้ให้ข้อมูล 140 คน แบ่งเป็นผู้บริหารสถานศึกษา 70 คน และครูผู้ดูแลระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน 70 คน (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2560)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน

1. ข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม (Checklist) ครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน ระดับการศึกษา และขนาดของสถานศึกษา
2. การจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในยุคดิจิทัล โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของ Likert (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 74; อ้างอิงจาก Likert)
3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับสภาพปัจจุบันการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ขออนุญาตแนะนำตัวผู้วิจัยจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

2. ขออนุญาตจากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ถึงผู้บริหารสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อแนะนำตัวและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับระดับสภาพปัจจุบันของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับระดับสภาพปัจจุบันของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ โดยจัดทำแบบสอบถามในรูปแบบออนไลน์ (Google Form) และกำหนดระยะเวลาในการตอบแบบสอบถามไม่เกิน 15 วันนับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือ

4. ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามที่ได้คืนมาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนของการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามระดับสภาพปัจจุบันของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ถามเกี่ยวกับเพศ ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน ระดับการศึกษา และขนาดของสถานศึกษาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency Distributions) และค่าร้อยละ (Percentages)

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับระดับสภาพปัจจุบันของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา

สุรินทร์ ที่ครอบคลุมเนื้อหาการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามคู่มือการคัดเลือกสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ เพื่อรับรางวัลระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนประจำปี 2567 จำนวน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) การรู้จักนักเรียนรายบุคคล (2) การคัดกรองนักเรียน (3) การป้องกันและแก้ไขปัญห (4) การส่งเสริมและพัฒนา (5) การส่งต่อนักเรียน วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แปลผลโดยนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดเป็นช่วงตามค่าคะแนน (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีระดับสภาพปัจจุบัน อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัจจุบัน อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัจจุบัน อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัจจุบัน อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัจจุบัน อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับระดับสภาพปัจจุบันการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ระยะที่ 2 ศึกษาและประเมินแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาในยุคดิจิทัล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ใช้วิธีการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลโดยเจาะจง (Purposive Sampling) จากโรงเรียนต้นแบบที่มีแนวทางปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ในปีการศึกษา 2567 โดยคัดเลือกผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 3 คน จาก 3 สถานศึกษา (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถาม ประเมินแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน แบ่งเป็น 2 ส่วน

1. การประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ของแนวทาง โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert's Rating Scale)

2. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. การยกร่างแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา ยุคดิจิทัลสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ โดยการสัมภาษณ์

1.1 ขอนหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ถึงผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการยกร่างแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ โดยการสัมภาษณ์

1.2 ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อยื่นหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยและนัดหมายวันเวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์ เพื่อยกร่างแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

1.3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ เพื่อยกร่างแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

2. การประเมินความเหมาะสม และความเป็นไปได้ของแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

2.1 ขอนหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ถึงผู้ทรงเชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการประเมินความเหมาะสม และความ เป็นไปได้ของแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา ยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมิน ความเหมาะสม และความ เป็นไปได้ ของแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา ยุคดิจิทัล สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) แปลผลโดยนำค่าเฉลี่ยมา เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดเป็นช่วง ตามค่าคะแนน (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากนั้นพิจารณาคัดเลือกแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของ สถานศึกษา ยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ที่มีความ เหมาะสม และความเป็นไปได้ ค่าเฉลี่ย (Mean) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และมีค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) ไม่เกิน 1.00 ให้ คัดเลือกไว้ ส่วนความเหมาะสม และความ เป็นไปได้ ของแนวทางที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์นี้อาจตัดทิ้งไปหรือนำไปปรับปรุงแก้ไขแล้วแต่กรณี ตามความเหมาะสม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 117)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 การศึกษาแนวทางและประเมินแนวทางการจัดการ ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา ยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาสุรินทร์ ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) มีสูตรคำนวณ ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2553 : 105)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดมุ่งหมาย
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) จากสูตรต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2561 : 141)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) คำนวณ จากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2561: 143)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N(\sum X) - (\sum X^2)}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาด้านการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ระดับสภาพปัจจุบันของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาในยุคดิจิทัล โดยรวมแล้วอยู่ในระดับที่สูงที่สุด สะท้อนให้เห็นถึงความพร้อมของสถานศึกษาในการนำเทคโนโลยีและกระบวนการบริหารจัดการมาใช้ในการสนับสนุนการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

2. การเปรียบเทียบระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนระหว่างสถานศึกษาขนาดต่างๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระบุว่า ค่าเฉลี่ยของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เมื่อพิจารณาแยกตามขนาดของสถานศึกษา ไม่พบความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าขนาดของสถานศึกษาไม่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการดำเนินงานในด้านนี้

3. การกำหนดแนวทางและประเมินประสิทธิภาพของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน (Best Practice) พบว่า สามารถระบุแนวทางที่มีประสิทธิภาพได้ทั้งหมด 15 แนวทาง และเมื่อนำแนวทางดังกล่าวไปประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าทั้งความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางเหล่านี้อยู่ในระดับที่สูงมาก

อภิปรายผล

จากการศึกษาแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. ระดับสภาพปัจจุบันของทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานของระบบดูแลนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรอง การส่งเสริม และการป้องกันปัญหา มีระดับสูงมาก ซึ่งสะท้อนถึงความสำคัญของการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการการศึกษา โดยการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยในการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

แนวทางนี้สอดคล้องกับการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีในกระบวนการศึกษาตามที่ระบุในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มุ่งเน้นให้สถานศึกษาใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีประสิทธิภาพสูงสุด เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่น ๆ เช่น ผลการศึกษาของแพรวพลอย พัฒนะแสง (2565) ที่ศึกษาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 3 พบว่า สถานศึกษามีการดำเนินงานในระดับปานกลาง แต่ยังคงมีความต้องการพัฒนาระบบในหลายด้าน โดยเฉพาะการคัดกรองนักเรียน การส่งเสริม

และการติดตามนักเรียนให้มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์และปัญหาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ งานวิจัยของจิตราพร สุทธิสาร (2562) เกี่ยวกับการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน สถานศึกษาเอกชนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 ก็พบว่า สถานศึกษาในพื้นที่นี้มีการพัฒนาและดำเนินงานที่ดีในระดับสูง โดยเน้นการสร้างระบบการ ดูแลช่วยเหลือนักเรียนในห้าด้านหลัก ได้แก่ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรอง นักเรียน การส่งเสริม การป้องกันและแก้ไข้ปัญหา และการส่งต่อนักเรียนการพัฒนาแนวทางการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในระบบดิจิทัลจึงจำเป็นต้องพิจารณาในหลายมิติ โดยเฉพาะการ ใช้งานเทคโนโลยีที่สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของนักเรียนและสามารถนำไป ปรับใช้ได้จริงในทุกระดับการศึกษา

2. เปรียบเทียบการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ จำแนกตามขนาดของสถานศึกษา โดยภาพรวม โดยรวมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบ การดำเนินงานตามขนาดของสถานศึกษา ซึ่งอาจจะไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัย นี้อธิบายได้จากนโยบายของหน่วยงานต้นสังกัดที่กำหนดกรอบและภารกิจให้ทุกสถานศึกษา ปฏิบัติตามอย่างเป็นระบบ ด้วยการใช้ระบบ Saren4child ในการติดตามและจัดการระบบ ดูแลช่วยเหลือนักเรียนในทุกสถานศึกษาในสังกัด โดยที่มีการอบรมการใช้ระบบนี้อย่างต่อเนื่อง ในทุกภาคเรียน รวมถึงการจัดการแข่งขันประเมินผลในทุกสามปี ซึ่งเป็นการสร้างมาตรฐานใน การดำเนินงานที่สอดคล้องและมีประสิทธิภาพในทุกระดับ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการ สร้างเครือข่ายในการพัฒนาทักษะของผู้บริหารและครูที่รับผิดชอบในระบบดูแลนักเรียนช่วย เพิ่มความสามารถในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างแท้จริง ซึ่งผลการศึกษานี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติสร แยมคุณเขาว์ (2559) ซึ่งศึกษาในพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 พบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน สถานศึกษาขนาดต่างกันไม่แตกต่างกันในแง่ของการประสิทธิภาพในการดำเนินงาน นอกจากนี้ ยังสนับสนุนโดยงานวิจัยของ สุภัทสร สุริยะ (2562) ที่ศึกษาโรงเรียนขยายโอกาสใน กรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่าไม่พบความแตกต่างทางการดำเนินงานตามขนาดของโรงเรียน ทั้งในแง่ของการดูแลช่วยเหลือนักเรียนและความคิดเห็นของผู้บริหารและครู นอกจากนี้ ผลการศึกษาของ ณรงค์ โคตรเพ็ง (2559) ในพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่าไม่มีความแตกต่างในระดับการปฏิบัติและระดับปัญหาของการ

ดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเมื่อจำแนกตามประสบการณ์ทำงานและขนาดของสถานศึกษา ซึ่งเป็นการยืนยันให้เห็นถึงการทำงานที่มีมาตรฐานเดียวกันในทุกระดับของสถานศึกษา โดยไม่ขึ้นอยู่กับขนาดหรือประสบการณ์ของผู้ที่เกี่ยวข้อง

ดังนั้น การใช้เทคโนโลยีในการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ จึงถือเป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพและสามารถประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมในทุกขนาดของสถานศึกษา

3. การศึกษาแนวทางและประเมินแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ พบว่า แนวทางการดำเนินงานโดยรวมมีความเหมาะสมและเป็นไปได้สูงสุดตามการประเมิน ซึ่งได้จากการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูที่มีผลการดำเนินงานที่ดี (Best Practice) รวมทั้งการสังเคราะห์ข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญในด้านการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัล โดยผลการศึกษานี้ได้แนะนำแนวทางที่ครอบคลุม 5 ด้านหลัก รวม 15 แนวทาง ที่สามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาการบริหารงานในระดับสถานศึกษา

3.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่าแนวทางสำคัญคือการใช้วิธีการหลากหลายในการรู้จักนักเรียน เช่น การเยี่ยมบ้าน การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และการใช้ระบบ Saren4child เพื่อจัดเก็บข้อมูลนักเรียนอย่างเป็นระบบ อีกทั้งการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น Google Form, Line และ Facebook สำหรับการเก็บข้อมูลและสื่อสารกับนักเรียนและผู้ปกครอง ซึ่งเป็นการสนับสนุนการตัดสินใจที่รวบรวมข้อมูลทั้งจากแหล่งข้อมูลโดยตรงและทางอ้อม เพิ่มความน่าเชื่อถือในการประเมินสถานการณ์และปัญหาของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

3.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน แนวทางการจัดการเน้นที่ใช้ข้อมูลจากการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลมาคัดกรองกลุ่มนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยการสร้างโครงสร้างที่ชัดเจนในการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และการใช้เทคโนโลยีเพื่อประมวลผลข้อมูลในการคัดกรอง ทำให้การประเมินผลมีความแม่นยำและเชื่อถือได้

3.3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน การปรับปรุงหลักสูตรและการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะชีวิต การเรียนรู้ และการแก้ปัญหาผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะของนักเรียนให้ตรงตามความต้องการในโลกที่เปลี่ยนแปลง พร้อมทั้งใช้เทคโนโลยีในการบันทึกพฤติกรรมและประเมินผล

3.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรม ได้รับการเสนอแนะให้มีการวางแผนมาตรการป้องกันปัญหาการรังแกนักเรียน รวมถึงการประสานความร่วมมือกับหน่วยงาน

ภายนอกเพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการติดตามผลและปรับปรุงการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.5 ด้านการส่งต่อนักเรียน แนวทางในการส่งต่อนักเรียนไปยังผู้เชี่ยวชาญหรือหน่วยงานภายนอกที่มีความสามารถเฉพาะด้านโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ทั้งนี้การติดตามและประเมินผลของการส่งต่อนักเรียนจะช่วยให้สามารถแก้ไขปัญหาของนักเรียนได้อย่างรวดเร็วและตรงจุด

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์ ได้สรุปผลดังนี้: สภาพปัจจุบันของการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับที่สูงที่สุด โดยผลการเปรียบเทียบการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัลตามขนาดของสถานศึกษาพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ แนวทางการจัดการที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาทั้ง 5 ด้าน รวมเป็นจำนวน 15 แนวทาง ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัลพบว่าอยู่ในระดับสูงที่สุด

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านการรู้จักนักเรียนรายบุคคล สถานศึกษาควรมีการวางระบบการบริหารงานนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในการจัดเก็บข้อมูลของผู้เรียนที่ถูกต้องและทันสมัยเป็นปัจจุบัน สามารถใช้งานและสืบค้นได้ตลอดเวลา เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในลำดับต่อไป
2. ด้านการคัดกรอง สถานศึกษาควรมีการจัดทำคู่มือในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการคัดกรองนักเรียนและมีการกำหนดกฎเกณฑ์แนวทางการจัดกลุ่มนักเรียน อย่างเหมาะสม เชื่อถือได้ ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัล
3. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา สถานศึกษาควรมีมาตรการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาของนักเรียน ประชุมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ และสะท้อนผลทุกภาคเรียน
4. ด้านการส่งเสริมนักเรียน สถานศึกษาควรจัดให้มีกิจกรรมส่งเสริมดำเนินการให้มีความหลากหลายกิจกรรม เช่น กิจกรรมด้านทักษะชีวิต ความสามารถด้านเทคโนโลยีนวัตกรรมใช้

เทคโนโลยีดิจิทัลในรูปแบบออนไลน์ส่งเสริมนักเรียน เพื่อให้นักเรียนแสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพและมีคุณภาพ

5. ด้านการส่งต่อ สถานศึกษาควรมีการจัดระบบขั้นตอนการส่งต่อทั้งภายในและภายนอกอย่างชัดเจน มีการบันทึกผล ติดตาม และตรวจสอบอย่างเป็นระบบ และสร้างเครือข่ายความร่วมมือ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ผ่านการติดต่อสื่อสารตามช่องทางเครือข่ายสังคมออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

คู่มือการคัดเลือกสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา. (2567). *คู่มือการคัดเลือกสถานศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา* เรียกใช้เมื่อ 31 ตุลาคม 2567 จาก <https://udn1.go.th/archives/8831>

จิตราพร สุทธิสาร. (2562). การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1. ใน *วิทยานิพนธ์ กศ.บ. มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*

ณรงค์ โคตรเพ็ง. (2559). ระดับการปฏิบัติและระดับปัญหาของการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 จังหวัดกาฬสินธุ์. ใน *วิทยานิพนธ์ กศ.ม.มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*

นลินทิพย์ พรหมสังข์ และเด่น ชะเนติยง. (2558). รูปแบบการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียนประถมศึกษา ให้เติบโตเป็นคนดีของสังคมไทย. *วารสารปริชาต มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 28(1), 38.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. เรียกใช้เมื่อ 31 ตุลาคม 2567 จาก <https://www.moe.go.th/%B8%9A-%E0%B8%-%E0%B8%A8-2542/>

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- เพ็ญศรี นิตยา. (2551). สภาพและปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- แพรพลอย พัฒนะแสง. (2565). การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 3. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2553). *สถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุภัทสร สุริยะ. (2562). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสสังกัดกรุงเทพมหานคร. ใน *วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสยาม.
- สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสุรินทร์. (2567). *แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567*. เรียกใช้เมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2567 จาก https://drive.google.com/file/d/116w6VSwScdKIX08sn4UzC_MJwbNEvsNi/view.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2567). *คู่มือการคัดเลือกสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา เพื่อรับรางวัลระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ประจำปี 2567*. กรุงเทพฯ: ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อดิสร แย่งคุณเช่าว. (2559). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11. ใน *วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Krejcie, R. V. and Morgan, D. W. (1970). "Determining sample size for research activities". *Educational and psychological measurement*, 30(3), 607-610
- Mackenzie, A. R. (1969). *The management process in 3-D*. *Harvard Business Review*, 47(4), 87-95.